

Haučevi na Pošti pogoreli v tožbi proti bivšemu vodstvu

Tomaž Klipšteter

Maribor – Enako, kot je to napovedal v upravi NKBM, se je **Aleš Hauc** tudi ob svojem prihodu v vodstvo Pošte Slovenije lotil razčiščevanja poslovnih potez njegovih direktorskih predhodnikov. To sodno obračunavanje mu je povsem spodletelo. Po več kot petih letih pravdanja se je nekdanjemu generalnemu direktorju **Alfonso Podgorelcu** in namestniku **Jožetu Foštu** uspelo pravnomočno ubraniti tožbe, v kateri je Pošta Slovenija skušala od njiju iztožiti 2,63 milijona evrov odškodnine. Pravdo sta dobila zato, ker Hauc ni imel bistvenega dokumenta za tožarjenje: pooblastila edine lastnice Pošte – Republike Slovenije.

Podgorelec in Fošt sta Pošto vodila do maja 2005. V fotelj generalnega direktorja je zatem sedel Hauc. Leta 2006 je naročil revizijo poslovanja podjetja za obdobje med letoma 2000 in 2004. Revizorji so tedaj presojali tudi pravilnost postopkov dobave in montaže petih pisemskih usmernikov za poštno-logistična centra v Ljubljani in Mariboru. Zgodile so se nepravilnosti, naj bi bili ocenili revizorji. Z njihovim poročilom se je seznanil nadzorni svet in sprejel sklep, da naj Hauc vložiti tožbo zoper bivše vodstvo. To je storil maja 2007.

V tožbi, h kateri Pošta ni priložila omenjenega revizijskega mnenja, je

zapisano, da je bil nakup petih avtomatskih pisemskih usmernikov, vrednih 7,05 milijona evrov, neprimeren, neupravičen in škodljiv, sklenjen pa v škodo naročnika. To so med drugim dokazovali z okoliščino, da je bila nakupljena strojna oprema v uporabi samo od junija 2003 do aprila 2007 in še to samo dve uri na dan namesto predvidenih 12 ur. Po navedbah vodstva Pošte so naprave zatem izločili zaradi številnih tehničnih pomanjkljivosti in slabe kakovosti izdelave.

Naprave, ki so stale tri milijone evrov manj, kot piše v tožbi, so delovale brezhibno, je zatrjeval Podgorelec. Po njegovih besedah so bile premalo obremenjene zato, ker se je zmanjšalo število pošiljk, primernih za usmerjanje. Tega zmanjšanja pa ob podpisu pogodbe ni mogel predvideti. »Če se izkaže, da kakšna naprava postane nepotrebna, se jo proda, ne pa da se jo demontira in uskladišči,« je grajal naslednike.

Prvostopenjsko sodbo je leta 2010 izdal **Franč Granfol**, okrožni sodnik na murskosoboškem sodišču. Z vprašanjem, ali je bila pošta oškodovana, se mu sploh ni bilo treba ukvarjati. Tožnik namreč ni imel ključnega dokumenta – pooblastila lastnice Pošte. V skladu z zakonom o gospodarskih družbah morajo namreč družbeniki odločati o tem, ali hočejo uveljavljati zahtevek zoper (nekdanje) poslovodstvo zaradi domnevnega oškodovanja. Hauc pa ni imel pooblastila vlade, ki ji

je tedaj predsedoval **Janez Janša**. Granfol je Pošto izrecno pozval, naj pridobi ustrezen sklep. Ker tega ni storila, je sodnik tožbo Pošte zavrnil.

Pošta se je pritožila na višje sodišče in tudi tam novembra lani tožbo izgubila, saj je pritožbeni senat razsodil, da je bila Granfolova odločitev pravilna. Pošta je zatem zahtevala revizijo pravnomočne sodbe višjega sodišča. Vendar tudi vrhovnim sodnikom ni mogla postreči s prepričljivimi argumenti, ki bi spor prevesili njej v prid. Vrhovno sodišče je 17. julija letos zavrnilo revizijo, zato bo morala Pošta tožencem poplačati sodne stroške, ki so nastali zaradi petletnega tožarjenja.

»Spor je zdaj dokončno končan, grenkoba pa bo ostala,« je razplet komentiral Podgorelec. Žal mu je, ker v sodnem sporu ni dobil priložnosti dokazati, da nakup Siemensovih naprav ni bil naklepno malomaren, kot so trdili v tožbi, temveč gospodaren in zakonit.

»Odločitve vrhovnega sodišča v tej zadevi ne bomo komentirali, saj spoštujemo neodvisnost sodne veje oblasti,« so nam sporočili iz poslovodstva Pošte Slovenije, v katerem ima zdaj glavno besedo **Boris Novak**. »Poudarjamo pa, da bomo odločitev vrhovnega sodišča, ki pomeni konec predmetnega postopka, spoštovali.«